

HANA SEMERÁDOVÁ

Paní Hana Semerádová se narodila 10.3.1936 v Praze. Dětství prožila v Praze ve Strašnicích a na venkově u babičky v Kameničkách na Českomoravské vrchovině, odkud pocházel její tatínek. Má mladší a starší sestru. Maminka byla v domácnosti a tatínek pracoval u dopravního podniku.

Když začala 2. světová válka, byly jí 3 roky. Neměli co jíst a neměli moc peněz. V 8 letech si při sáňkování zlomila nohu a nemohla asi 6 týdnů vůbec chodit, tatínek jí při náletech musel nosit do sklepa. Pak se jí stala ještě nehoda, kdy se lekla koně a postupně ochrnula na celou půlku těla. Musela strávit 6 týdnů v nemocnici, kde také zažila nálety a dokonce tam zemřely 2 děti. Celá ta doba byla moc smutná.

Haně bohužel brzy po válce zemřel tatínek (30.6.1947), bylo jí tehdy 11 let. Maminka musela začít chodit do práce. Hana a hlavně její starší sestra musely zastat povinnosti tatínka a starat se o mladší sestřičku. Dětství pro ní bylo moc těžké a smutné. Ale ráda vzpomíná na konec války, když k nim do Strašnic přijeli Vlasovci, kteří je osvobodili.

Dospívání už bylo veselejší. V roce 1947 byla přijata do Dismanova dětského souboru v rozhlase, kde prožila hezké chvíle a naučila se tam spoustu věcí, které poté využila při práci s dětmi. V roce 1952 dokonce vyhrála soutěž Tvořivosti mládeže v recitování. V souboru byla až do té doby, než musela odjet pracovat do pohraničí.

Protože už od dětství toužila být učitelkou, šla studovat střední školu pedagogickou pro vzdělání učitelek mateřských škol. Když odmaturovala, musela jít učit do pohraničí, protože tam byl v té době nedostatek učitelů. Vybrala si školu v Chodově u Karlových Varů, kde byla ještě rok v řízené praxi. Tam se také seznámila se svým mužem. Bohužel ředitelka tamní školy po půl roce vážně onemocněla a ona musela převzít vedení školy. V pozici ředitelky obstála a šla dělat ředitelku do Hájku u Karlových Varů. Potom se ale přestěhovali do slovenského Komárna, kvůli práci jejího muže. Aby mohla vést svou vlastní třídu, musela se naučit slovensky. Naučila se to za 3 týdny. Na Slovensku otěhotněla a narodila se jí dcera. Po jejím narození se přestěhovali zpět k Praze do Chrást'an a Hana začala pracovat v Motole jako učitelka. Po roce se stala ředitelkou v Chrást'anech. Následovalo stěhování do družstevního bytu na Petřinách, kde se Hana stala ředitelkou ve školce Sbíhavá. V tomto období podruhé otěhotněla a dalších 5 let byla se synem doma. Aby mohl syn začít chodit do školky, začala pracovat v Mateřské škole Volavkova.

I Přebvat v roce 1989 prožila s dětmi a to na škole v přírodě ve Sloupu. Demontrace sledovala jen z televize. Atmosféru celé události v Praze, jako plnou letenskou pláň nebo cinkání klíči na Václavském náměstí, vlastně nezažila a zná je jen z vyprávění. Ale ten den 17.11.1989 se jí narodila vnučka Terezka.

20 let pracovala jako ředitelka ve školce nad Alejí, ale tu při rekonstrukci rovnou zrušili a udělali z ní lidovou školu umění, i když získala jako jediná titul "vzorná mateřská škola". Už chtěla s prací skončit, ale nechala se přemluvit kolegyněmi a stala se opět ředitelkou školky Sbíhavá, kde působila až do důchodu. Učila moc ráda a měla štěstí na dobrý kolektiv. I v důchodu s dětmi vedla kroužek zpívánek. Práce s dětmi jí moc chybí a ráda by se k ní ještě vrátila.

Díky povolání manžela, který byl pilot mohla cestovat po světě. Například cestou do Singapuru viděla z kokpitu východ slunce nebo cestou do Kanady nad Grónskem pozorovala polární záři.

Za nejkrásnější, co jí v životě potkalo, považuje padesát let svého manželství. Bohužel je už 14 let vdovou. Má velkou radost z vnučat i pravnoučat, které považuje za největší bohatství svého života.